

Laulu Rakkaudesta.

Lauetaan kuin: Gubben Noach, gubben Noach.

Elämä on ihanainen aina yheessä —
 elämä on ihanainen aina yheessä;
 rinta rakastava,
 riemu ruskottava,
 kumppanina kävelevät käsi käessä.

Luonto luout yhistääpi tällä tavalla :,:
 lintu lentäväinen,
 rakas, rientäväinen,
 kohta löytää kumppaninsa koivun oksalla.

Suloinen on Suomen maakin rakkaudelle :,:
 lumi, jää ja hyyhmä,
 Tammi-kuunkin kylmä,
 ei ne ole esteheksi ystävähyelle.

Rosk' on kulta, kaunis tyttö, kumppanin
 namme :,:
 lämmin lumesfakin,
 ilo itkusfakin
 ompi alla Otawanin rakastaisfamme.

Raima - Laulu.

Lauletaan kuin : Tästä menee poikain polku.

Metsän lintu laulawainen,
suloiesti soittawainen,
opetus on oksalla
rakastamaan riemulla.

Poika opin ottawainen,
tyttö miestä toimowainen,
yhistävät itsensä
kumppaniksi keskensä.

Kinta-ruston lämmitessä,
veren sulan wieritessä,
matalakin majainen
suojana on suloinen.

Chkä talwi tantereilla
haltia on haljenneilla,
rakkaus on rinnassa
palawana pomesa.

Riemuitessa nuoren rinnan
ovi auki onnen linnan

) • (

ompi vielä vanhassa
toivon yrtti-tarhasa.

Ystävyyt on yksinäisyys
kumppanilla keskenään
aina elon enennys,
onni-päivän pitkennys.

Siljain naineille.

Sulle suon ja toivottelen
 minä, paras pari-kunta,
 wähän unta,
 paljon iloa iässä.

Wanhentukai waiwatoina,
 hetelmditkai hekumassa
 rakkaassa,
 onnen suojaassa suloisen.

Että ikään wäsymätä
 lastennekin lapset sitte
 näkisitte
 leiwän wieresssä lepääwän.

Kewät - Laulu.

Niika on armas, Suomikin suloinen,
wirwoitus vielä sullekin suruinen.

Heitä pojes murhe musta;
taimas tarjoo huwitusta;
riemun päiwät pitkennä,
huolen hetket lyhennä.

Onni on runsas kaikilla kewäillä,
waiikutus wanha aurinkon säteillä;

Kosk' on walo koittawainen,
lämmittäwä loistawainen,
riemun päiwät pitkennä,
huolen hetket lyhennä.

Lakastuksesta luonto on palannut,
kewät jo kaunis autuuen awannut.

Ruules, Eäki Eukkuuapi,
Eafos, Eeto Eukoistaapi,
riemun päiwät pitkennä,
huolen hetket lyhennä.

) o (

Tuojalle luonnon ihanan, awaran,
isälle ilon, tuojalle tawaran,
Eanna kiitos Eunnialla,
harpun, huilun huminalla,
riemun päivät pitkennä,
huolen hetket lyhennä.

) ° (

Isän ja Pojan Laulu.

Poika. Mistä Suomi leivän saa,
 kuin on kylmä koko maa!
 Isä ukkoisen'!

Isä. Kyllä pelto meille tuo,
 mitä joukko syö ja juo,
 Pekko poikaisen'!

Poika. Kukas hallan hämittää,
 joka viljan wähäntää,
 Isä ukkoisen'!

Isä. Luonto ilman lämmittää,
 työmme pellon pehmittää,
 Pekko poikaisen'!

Poika. Raskas yksin omppi työ,
 suuri perhe paljon syö,
 Isä ukkoisen'?

Isä. Perhe talon perustaa,
 raskas työ sen rakentaa,
 Pekko poikaisen'!

Poika. Wäsytätävät waimat, tytöt,
joita kestää päivät, yönät,
Jsa ukkoisen'!

Jsa. Työnsä voima wähwistuu,
laiskan ruumis laakastuu,
Pekko poikaisen'!

Pelto - miehen Laulu.

Lauletaan kuin: Gref Adam på Eden.

En kerskaa mä sukuni suuruudesta,
 waan weisailen wapaasti miehuudesta.
 Työstäni tulee pi hyödytys, huvitus.
 Walta-kunnallekin woiman on wahwistus.
 Wirkan' on hywä ja sääty'n' on suur';
 Talon-pojaksi mä mainitaan juur' :;
 Wirkan' on hywä ja sääty'n' on suur';
 Talon-pojaksi mä mainitaan juur'.

Me arwomme wiisailta ansaitsemme
 ain' ahkeruella ja järjellämme.
 Poikamme puhtaina, pestyillä poskilla,
 harmaalla jakulla, harjatuil' hiuksilla
 waatiwat tyttäret toiwohon päin,
 lisäten riemua rinnoissa näin :;

Kuin korkeat kaipaawat kofousta,
 ja etsiwät hullusti huvitusta,
 silloin me töitämme toimella täytämme,
 aljetun päiväamme riemulla päättämme,
 wiljellen maattamme ilolla waan;
 aurassa arwo on isämme maan :;

D! tyhmat, kuin luulevat Eunniansa
ain' waluan armosta vanhempansa,
sukunsa iänkin suurena pitävät,
isäinsä Eunnian isoillen kätättävät,
mun sukun' Uatamist' alkunsa sai,
mä nauran siis heille ja olen wai ::
mun sukun' Uatamist' alkunsa sai,
mä nauran siis heille ja olen wai.

Laulu Lapselle.

Samalla nuotilla kuin: Sota särki surullinen.

Lapsella on lemollinen
aika luona isänsä,
olo aivan onnellinen,
hupa helmasf' äitinsä.

Niin kuin kaikki kukoistuvat
kukkuloilla kerailla,
lapset kasvain kaunistuvat
iloisella iällä.

Muista aina armoasi,
wältä, lapsi, wäärnyttä, —
muista omaa onneasi,
harjoittele hywynyttä.

Tutki itse, käännä kuulos
neuron puoleen nuorena,
tukahuta turha luulos,
ole wiisas wanhana.

¶) o (

Etäsi waiwan waikutusta,
Iapsukainen, laulellen,
etsi hyvää huvitusta,
ole aina iloinen.

Goika jalon hyvän-suonnon
ystävä on elossa,
sill' on rauha oman tunnon
viimein majan muutossa.

Keh-to-Laulu.

Uro-weto onnettoman elämänsä
kirjoituksesta.

Isäni iloksi, äitini toivoksi,
sikästä minäkin maa-ilmaan;
Ieväten wa-ussa, wanhemman turwaksi
minua kaikilta kutsutaan.

Ah! mutta wanhana wanhemmat menoni
muistawat, — waipuwat murheeseen;
tunnoton kiitoskin pahensi poweni,
weti mun viimehin wäärhyteen.

Sanaini ollessa sowyttamattomat
minulta anteeksi anottiin;
turhatkin puheeni punnitsemattomat,
ne sanan laskuiksi sanottiin.

Sahja mun tekoni tehtyä luvattu
minulle ansiot' annetaan.
Wiskani, monesti wieraalta hawaittu,
pahinkin puheella parataan.

Jos minä lapsuuen leikissä viitelin,
 syöttömäks' kuitenkin kutsuttiin;
 syyn minä syyn-päänä päästäni poistelin,
 viaton tähteni witsottiin.

Sunnoton tahtoni, turmeltu tapani,
 isosi ilkeytt' alkamaan;
 paatumus powessa, pahennus suussani,
 rupesti rumaksi paisumaan.

Vanhempi! sulle on muistutus minusa,
 tunnota hywyyshkin turmelee;
 määrätön hempeys ilossa, itkussa,
 rakkahan hetelmäs raatelee.

Lapsen Laulu Leskelle,
Isän kuoltua.

Älä itke, äitini,
älä, äiti kulta,
ett' on kuollut isäni,
puoliso myös sulta.

Älä muista murhetta;
tuoll' on kirkas taimas.
Poikas torjuu puutetta,
wähentää sun waimas.

Rätyläiset lapsella
vielä wahvistuvat,
miehuus, woima, warrella
kerran kukoistuvat.

Anna ajan ehtiä,
huoles minä maksan;
leipä paisuu lewiä,
koston tyntää jaksan.

) ° (

Sowinto-Laulu.

Rauhan, riemun runsas walo
 olkon meillä osana,
 kost' on soan, surman palo
 kaonnut ja kaukana, —
 wirittäköön wiisautta
 wahwistakon wapautta,
 nyt ja aina eteen päin
 elon keinot enentäin.

Sowinnoll' on suloisuutta,
 riita rinnat raatelee;
 weljen', wältä kowaluutta
 waino tunnon turmelee.
 Gätä wihat, heitä wainot,
 heitä riiat rumat, tainot,
 synkeyteen syrhyen,
 pimetyteen pahuen.

Ah! ett' olis' onnen tiellä
 suosiohon Suomessa
 aina portti auli vielä
 säätymme seasfa;

sillä kerran korkeut,
 luonnon pohjat, lauveut,
 niin kuin ne nyt näkyvät,
 silmistämme siirtyvät.

Minto, hyvän rakastaja,
 jossa pyhyys palaapi,
 onmpi onnen ammentaja,
 hyödyistä halaapi.
 Sowinto on hyvä hetki,
 rehellisyys paras reiki,
 joka iloon johattaa,
 vanhanakin wirvoittaa.

Walistuksen wiritesä
 paetkon jo pahennus,
 hyvän-suonto, syytyessä,
 olkon tunnon ojennus,
 että Edwis' koittawainen
 ylös päiwä paistawainen
 iloksemme iäti,
 autuueksi alati.

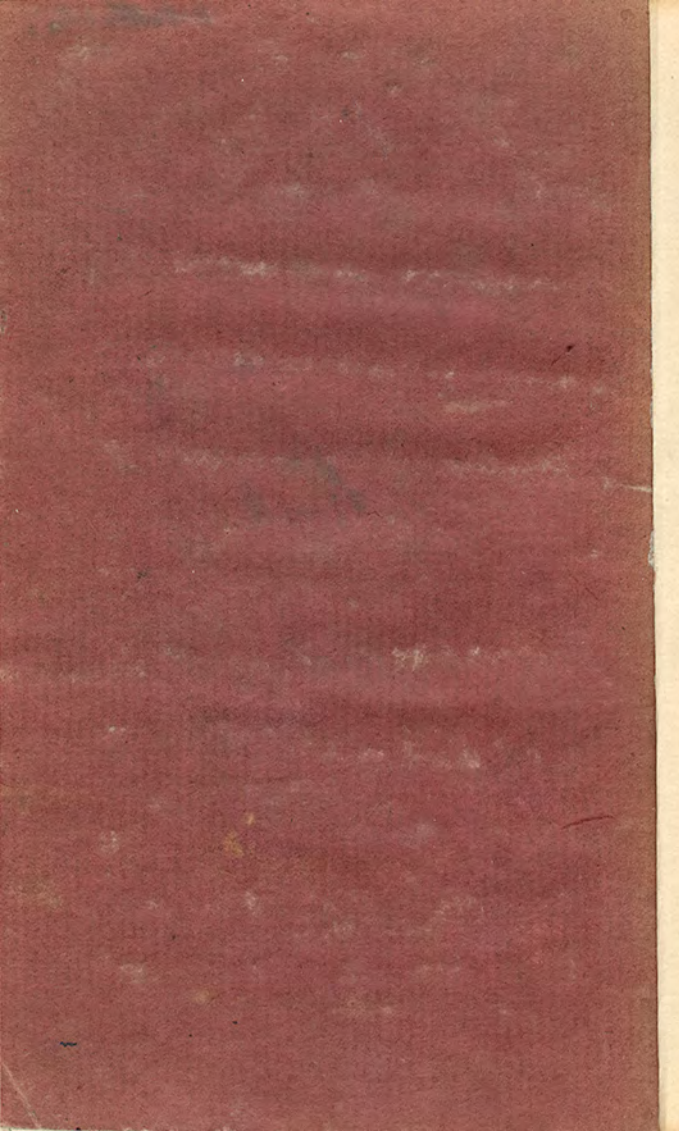
Suosiossa maa ja multa
 lisää onnen laihoa.

Ilmarinen! iske tulta,
wälähytä waloa.
Soita, soita, Wainämöinen!
jo nyt lepy, Joukkawainen!
Eäy en Eäsi Eässä
ystämyyteen yhessä.

~~319 III. 113.~~

Suom. Kumpukirja

J. P. 16



Suom. Kaunokirj. I.

MB 1588

